

NEW YORK LOVE MACHINE

Volum distins cu **Premiul I** în cadrul Concursului de manuscrise
„**Împlinește un Vis**”, ediția a II-a,
Editura Universitară, 2022

Scriitor, poet și ziarist, **Adi Novac** este născut și crescut în cartierul Trei Stejari din Sibiu, în minunata Transilvanie. După completarea studiilor de jurnalism în orașul natal, a început să lucreze în presă, fiind pentru mai mulți ani corespondent extern la New York. Pasiunea lui pentru lumea scrisă s-a materializat în cărți care sunt inspirate din experiențele sale unice, inclusiv iubirea pentru umanitate, memorabile interacțiuni sociale și fascinația pentru universul urban, populat de oameni obișnuiți surprinși în situații extraordinare.

Romanul *New York Love Machine* este bazat pe crezul său că arta trebuie să fie complet liberă, sinceră, șocantă, fabuloasă și lipsită de orice tip de cenzură. La fel ca viața însăși.

Cărți publicate

- *Eu, Seinfeld și tumoarea* (2013)
- *Despre femei și îngeri* (2017)

ADI NOVAC

NEW YORK LOVE MACHINE

Povești extraordinare despre cucerirea Americii

CÎȘMIGIU
books

Redactor: Clelia Ifrim
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Imagini coperta 1 și 4: Adi Novac

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOVAC, ADI

New York love machine / Adi Novac. - București :
Cișmigiu Books, 2022
ISBN 978-606-28-1515-8

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062815158

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2022
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

*Tatălui meu și tuturor celor care
n-au ajuns în Marele Oraș*

Cuprins

Micuțu' și fetele	11
Catâru' țiganul	28
Americandrim.....	56
Lola și Lora	79
În lumea nouă	114
Cum să-ți alegi soția.....	143
Marele oraș	172
Zborul	206
Orașul care nu doarme niciodată	231
Maistrul și oligarhul.....	264
Cum să reușești în America	293
Cel care știa prea multe	317
Mama Lucia.....	341
Nebunul și cei doisprezece apostoli.....	369
Mister Nick	395
Helen și Aaron	434
Îngerii din New York	464
The Fluffer	493

*There are eight million stories in the naked city. This has
been one of them¹.
The Naked City*

¹ *Sunt opt milioane de povești în orașul nud. Asta a fost una dintre ele. - din
filmul Orașul Nud (n.a.)*

MICUȚU' ȘI FETELE

*Oh, you're going to New York and then some day we'll all
hear of you, won't we?²
Singin' in the Rain*

Micuțu' ia de pe masă o bucată de hârtie șifonată de mărimea unei foi A4, își bagă mâna groasă în punga de plastic ce zace pe jos, lângă piciorul patului de lemn, scoate un pumn sănătos de iarbă uscată și, fără să mai stea pe gânduri, se-apucă să pregătească un *cui*³. Doar pentru mine, ne avertizează el, plescăind satisfăcut. Cu gesturi domoale, își mișcă degetele groase ca niște cârnați, împachetând cânepa în hârtia subțire. Parcă rulează o clătită. Concentrat și absorbit complet de preparatul țigării, Micuțu' arată ca un bucătar-șef ce urmează să dea lovitura cu o rețetă secretă de mâncare exotică. Mă uit la el și mi-l imaginez fără probleme, pregătind o farfurie de frigărui picante cu creveți sau un *satay*⁴ de pui, varianta thailandeză. Ce mai încoace și-ncolo, Micuțu' este un Gică Hagi al înfășuratului de țigări. Bineînțeles, respectând dimensiunile fizice, unde Maradona din Carpați ar fi net

² O, te duci la New York și apoi, într-o zi, vom auzi cu toții de tine, nu-i așa? – din filmul “Cântând în ploaie”.

³ Țigară de marijuana (argou).

⁴ Un fel de mâncare din Asia de Sud-Est constând din bucăți mici de carne la grătar înșirate pe frigare și servite cu un sos condimentat care conține de obicei alune.

dezavantajat în fața prietenului meu ce seamănă cu un colos.

În ciuda înfățișării sale masive, de urs grizzly flocos, imens și lipsit de maniere, Micuțu' face totul tacticos, încet și atent, cu o ușurință căpătată în numeroasele momente în care a uscat, mărunțit, rulat, învârtit, înfășurat, pregătit și consumat sute de țigări. Căci Micuțu' e expertul absolut în jointuri⁵. A ajuns la un asemenea grad de dexteritate încât, dacă ar vrea, s-ar angaja fără probleme la linia de rulat trabucuri Montecristo nr. 2⁶, în fabrica din Cuba. N-am nicio îndoială că ar putea să dea gata singur, fără dificultăți majore, mii de cutii de țigări de foi, trimițând în șomaj secții întregi de muncitori cubanezi asudați. Plus că, spre deosebire de aceștia, Micuțu' nici nu trebuie plătit. Pentru el e suficient dacă este lăsat să fumeze nestingherit iarbă în timp ce pregătește trabucurile sofisticate. Eu, Dana și Denisa nu mai scoatem niciun cuvânt. Ne mulțumim să îl privim fascinați, cu gurile căscate, ca întotdeauna când practică ritualul lui preferat. E un ceremonial aproape religios. Căzusem de acord asupra diagnosticului: când e vorba de pregătit jointuri, Micuțu' e un adevărat profesionist.

Mă uit la el cu un surâs discret în colțul gurii. A terminat de răsucit foaia albă și ridică triumfător țigara uriașă între arătător și degetul mijlociu de la mâna stângă. Jointul arată ca un creion alb și gros, mai subțire într-o parte. Sau ca o coadă de mătură mai scurtă. E destulă iarbă

⁵ Țigară de marijuana (argou).

⁶ Unul dintre cele mai faimoase trabucuri originare din Cuba, creat cu frunze din zona Vuelta Abajo, de unde se recoltează cel mai bun tutun din lume.

acolo încât să satisfacă poftele tabagice a cel puțin două regimente de soldați, îmi zic înveselit, privind cu invidie țigara ce nu are în ea nimic omenesc.

Ca de obicei, eu și fetele ne confruntăm cu aceeași problemă: Micuțu' nu vrea să împartă cu nimeni opera sa. E un obiect de artă, de ce să ajungă pe mâna unor habarniști ca voi? ne întrebă el de fiecare dată. Micuțu' nu e deloc egoist. Dimpotrivă. Dacă e cazul, îți dă fără regrete și ultimii bani din buzunar, cu o generozitate egalată probabil doar de cea a marilor filantropi americani. Nu-i place însă să ofere nimănui țigările rulate din iarba pe care o cultivă cu trudă și obsesie de agricultor exaltat în apartamentul său din Orașul Vechi.

Micuțu' ia o înghițitură din sticla de Heineken, după care se trânteste pe spate, pe patul de lemn acoperit cu o pătură albastră și își așază confortabil picioarele butucănoase pe micul taburet de piele. Trage pe îndelete din torța olimpică pe care o ține în mână. Eliberează fumul gros, cu miros greu, și-l privește cum se întinde peste tot prin cameră, ca o pânză străvezie de păianjen. Repetă operațiunea de vreo câteva ori, fără să spună un cuvânt. Nu vrea să lase absolut nimic – nici măcar niște sunete sau cuvinte – să-i strice bucuria tihnită a savurării feștili. Încăperea pătrătoasă se umple de fum, iar eu și fetele înotăm printr-o ceață caldă. Ochii ne plutesc dezorientați prin norii hipnotici, gurile ni se usucă complet, iar nările ne sunt supuse unui bombardament olfactiv violent. Cu țigara uriașă între degete, Micuțu' continuă să se desfete cu creația sa de frunze mărunțite. Nu pare să-i pese de fumul înțepător, care rămâne în cameră, înconjurându-ne și torturându-ne. Ușa și ferestrele cu obloane verzi sunt

închise din motive pe care Micuțu' ni le menționează de fiecare dată când începem să fumăm iarbă: vecinii mei sunt prea curioși, ar trebui să ne ferim, ca să nu ne pârască. Sunt niște oameni de treabă, dar au o problemă cu fumatul. Probabil le e frică de un cancer pulmonar de la fumatul ăsta la mâna a doua, explică el serios. Eu sunt convins însă că Micuțu' n-are chef să fie pus în situația de a-și împărți iarba prețioasă cu vreun vecin pofticios. Ține la ea cu un devotament incredibil.

Camera în care ne refugiem, mai ales serile, ca parte a unui ritual nescris – dar acceptat de toți cei din gașcă – de a bea bere, a fuma și a discuta chestiuni ce ni se par vitale pentru existențele noastre, este într-un apartament spațios, așa cum sunt toate apartamentele din casele săsești trainice și cu pereții solizi, care populează centrul vechi al orașului. Sunt patru apartamente în casa cu etaj, iar cel în care locuiește Micuțu' se află chiar la stradă. Camerele sunt mari, generoase, cu tavanele la peste trei metri înălțime, făcând ca oaspeții permanenți sau de ocazie să remarce imediat spațiul impresionant în care se lăfăie norocoșii care trăiesc aici. De multe ori mă gândesc că, dacă ar sparge pereții și ar uni camerele, Micuțu' ar avea la dispoziție un teren de fotbal în miniatură sau o parcare suficientă pentru câteva autobuze supraetajate. Iar prietenul meu nemărginit s-a integrat perfect în casa aceasta vastă, pe care familia lui a văzut-o trecând din generație în generație, cu multe obiecte care au supraviețuit scurgerii timpului și sunt încă funcționale după mulți ani.

Acum, ca în fiecare seară, camera Micuțului e plină de fumul ce a devenit solid, transformându-ne pe toți în niște umbre greu de detectat. E o seară de vară caldă,

soarele se lasă dus cu greu de pe cer, iar afară încă mai supraviețuiește o lumină limpede. Stăm în camera izolată complet de exterior, plutind în mediul gazos, încețoșat, trecând de la amețeală la mulțumire de sine, de la gânduri buimace la fericire sinceră. Mă uit la Micuțu', care stă în fața mea, tolănit relaxat pe patul de lemn, fumând ca un pașă. Se vede pe fața lui rotundă și veselă că se delectează cu fiecare gram din cânepa tocată pe care o inhalează, uitându-se în același timp la noi cu o trufie demnă de un mascul alfa aflat la vânătoare de virgine. Salivăm privind țigara aceea obscenă și implorăm din priviri să fim părtași la incinerarea ei. Dar Micuțu' n-are de gând să o împartă. Chiar dacă știe că mâine dimineață, la prima oră, zbor de lângă el la mii de kilometri distanță și nu avem, nici eu, nici el, cea mai vagă idee legată de momentul revederii.

– Ne dai și nouă din monstrul ăla, Micuțule?

Capul lui se mișcă leneș de la stânga la dreapta: nu, în niciun caz.

– Voi aveți țigările voastre. Sunt tot iarbă și ele. Fumați-le! Își luă cu degetul un fir de cânepă care-i rămăsese pe limbă și îl scuipe ușor pe podea. E adevărat, nu e o iarbă la fel de bună ca asta de la mine, cultivată în condiții optime, precum știți prea bine, zice el mândru, trecându-și limba peste buze. De ce vi le-am mai făcut, dacă tot din a mea vreți să fumați?

– Nu fi egoist, că mă supăr, Micuțule. N-am văzut în viața mea un astfel de cui, cred că e un record mondial! Îi laud creația, sperând să-l conving.

– Te cred și eu! E a opta minune e a lumii, nu ți se pare? O adevărată minunăție... Dar chiar lucrul acesta mă împiedică să v-o dau și vouă. E doar pentru mine. Hai, gata

cu lamentările, că nu țin la mine! Fumați ce aveți acolo și nu mă mai frecați la cap!

E de un sadism feroce, îmi spun. Nu mă lasă să fiu părtaș la ceremonia mistică a devorării bestiei din mâna sa și, în plus, mă tachinează fără nicio remușcare.

– Nu tragem decât un fum, Micuțule. Nu-ți facem pagubă! mă milogesc eu, dar lui nici că-i pasă. Îmi face semn cu mâna: fumeaz-o pe-a ta și nu mai insista atât.

Fetele se uită la noi, distrându-se copios. Știu că e doar un dialog absurd, care se desfășoară între mine și Micuțu' de fiecare dată când ne adunăm să fumăm în apartamentul lui colorat, în vechea casă săsească. Și eu, și el, adorăm *kranțurile*⁷ spontane, cum le denumisem într-o seară în care fumasem mai mult ca de obicei, iar combinarea de cuvinte din diferite limbi ni se păruse atunci un lucru la fel de firesc ca un om de zăpadă făcut în mijlocul lunii iulie pe plajă.

– În plus, la cât de sensibili sunteți, o să mă trezesc că leșinați aici toți trei, spune colosul uman ce pufăie cu zgomot. Își apropie țigara gigantică de buze. Trage câteva secunde din ea, iar fața lui mare și elastică se lărgeste într-un zâmbet senin și cald ca o zi de vară la tropice. Mi se pare acum că prietenul meu seamănă izbitor cu un Bluto blând, boem și romantic, fericit nevoie mare că a reușit să pună mâna pe Olive Oyl.

– Și, la urma urmei, ce-ți pasă ție de țigara mea? Peste câteva zile, buzele tale vor atinge cele mai incredibile

⁷ O formă colocvială prin care este denumită o întâlnire între prieteni în anumite părți ale Ardealului; o formă de socializare populară printre femeile din Transilvania, în special cele din comunitatea săsească.

jointuri create vreodată de mintea și mâna omenească. Ce am eu aici e o copie inferioară a tot ceea ce vei găsi la New York, zice el, aparent cuprins de o invidie sinceră. Știu însă că se preface și că ranchiuna lui nu e deloc reală. Fetele au ghicit și ele că tonul lui afectat e fals și izbucnesc în râs:

– Așa e, așa e, vei putea să alegi dintr-o mulțime infinită!

– Bine, Micuțule, bucură-te singur de țigara aceea, spun eu amărât, mimând supărarea. Mi-am încrucișat mâinile pe piept și mi-am luat un aer mâhnit, ca un băiețel care nu e lăsat să se joace cu mașinuța preferată. Ești un grăsan nesuferit, Micuțule!

Micuțu' râde pervers și zgomotos. Plescăie din limbă, făcând cu degetul arătător un semn de atenționare. Îmi atrage atenția că am spus o tâmpenie.

– Vezi să nu faci vreo boacăină în America și să-i spui cuiva în față că e gras, că te-ai ars! O să ai probleme acolo, crede-mă, dragul meu prieten. Cei ca mine sunt *horizontally challenged*⁸, atâta tot. Repetă după mine: *horizontally challenged!* Nu e vina noastră că luăm proporții pe orizontală, Americanule. Trebuie oricum să le mulțumesc yankeilor că au găsit termenul perfect pentru problemele pe care le am eu și alte câteva sute de milioane de supraponderali. Dacă nu o făceau, tu și alți slăbănogi ați fi continuat să râdeți de micile noastre defecte corporale. N-am dreptate, fetelor? Hai, ziceți și voi! le îndeamnă el.

Dana și Denisa se prăpădesc de râs auzindu-l pe Micuțu' cum își justifică proporțiile ce amintesc de Gargantua și Pantagruel. În același corp.

⁸ Termen folosit în mod ironic sau amuzant în Statele Unite pentru a descrie o persoană obeză (traducere din limba engleză).

— Știi foarte bine că sunt un gurmand de primă clasă, care apreciază o mâncare de calitate. Ca și o țigară bună, spune el, după care trage încă o dată din aberația tabagică pe care o ține în mână. Stă pe pat și eliberează fumul în cerculețe perfecte. Și-a ridicat capul și privește clonele circulare care zboară prin cameră. Norișorii pufoși se înalță deasupra noastră și dispar spre tavanul înalt.

Lângă noi, fetele trag relaxate pe rând dintr-o țigară pe care Micuțu' o răsucise la începutul serii, comentând nu știu ce piesă de-a lui Joni Mitchell. Eu mă mulțumesc să îi privesc pe toți trei în tăcere. De mâine nu o să-i mai văd multă vreme, mă gândesc și parcă îmi vine să le spun ceva frumos, care să-i bucure și să le arate că țin la ei. Dar nu o fac. Cu siguranță m-ar lua peste picior și ar face mișto de efuziunile mele sentimentale. Doar tu ai vrut să pleci, Adrian, ai uitat? mi-ar spune ei distrați și nepăsători, după care ar fuma mai departe.

Micuțu' continuă să împrăște cu fum, precum mocănița leneșă de pe Valea Hârtibaciului. Țigara pe care o fumează e într-adevăr ieșită din comun. O creație neverosimilă. La fel ca toate lucrurile care aveau de-a face cu prietenul meu drag și corpolent. Plecând de la cele 140 de kilograme de carne și oase ce trebuie îmbrăcate numai de croitorii specializați în clienți XXXL, până la părul negru și des pe care-l poartă strâns într-o coamă groasă și barba bogată care-i ajunge până la piept. Ba nu, greșesc. Sunt două lucruri care contrastează hilar cu lumea lui plină de obiecte masive, de Yeti urban. Primul e mașina minusculă, un BMW Isetta, de culoare mov, ca un ambalaj de ciocolată Milka, pe care o conduce cu delicatețea unei șoferițe pensionare. Iar al doilea e și mai surprinzător, căci de ani

de zile, Micuțu' e florar cu normă întreagă într-un magazin de culori, arome și petale de lângă Podul Minciunilor, magazin moștenit de la tatăl său. Ambele pasiuni sunt la fel de importante pentru Micuțu', care le practică cu o abnegație maniacală. „Sunt viciile mele și-mi sunt la fel de dragi; așa cum tu iubești America și cântatul la violoncel, la fel de mult îndrăgesc eu cânepa și florile”, îmi repetă el de câte ori are ocazia.

De altfel, dacă e provocat, Micuțu' poate să vorbească ore în șir atât despre rulatul marijuanei, cât și despre grădini, sere, pistiluri și cultivarea de flori. Chiar și în apartamentul în care ne aflăm acum sunt vase cu flori peste tot, iar pereții sunt împânziți cu desene, schițe și gravuri cu lalele, crizanteme, lotuși și flori-de-colț pufoase. Preferatele lui sunt două reproduceri după *Florile* lui Warhol și *Vază cu trandafiri roz*, a lui Van Gogh, pe care și le-a agățat deasupra patului și pe care le admiră satisfăcut în timp ce trage cu o plăcere bolnăvicioasă din cânepa învelită în hârtia albă. În urmă cu câțiva ani, într-o seară de vară identică cu aceasta, mi-a mărturisit că, atunci când se mai roagă – în perioadele de confuzie existențială și sentimentală, dar și când rămâne fără iarbă –, preferă să o facă uitându-se la tablourile din camera lui. „Reproducerile florale sunt icoanele mele”, mi-a mărturisit el atunci cu seriozitate. L-am crezut pe cuvânt.

Dana și Denisa își trec țigara de la una la alta, trântite pe niște fotolii-pernă roșii ca focul. Râd, zâmbesc și chicotesc, în timp ce ne ascultă pe mine și pe Micuțu' certându-ne din cauza fumigenei. Ele și Micuțu' sunt prietenii mei cei mai buni. Ne adunăm mereu în această formulă, noi patru, la care se mai adăugă, din când în când, Țăranul și prietena lui.

– Care crezi că va fi prima ta cucerire, Americanule? O albă cu piele ca laptele sau o ciocolată cu lapte din Harlem? Hmm, cred că și portoricanele sunt focoase, nu? Ce ți-ar plăcea mai mult? Hai, spune-ne, că suntem curioși. După cât te cunosc, îți vei alege o tipă cu părul lung, brunetă, cu țățe mari și cu fundul rotund și aprig. Greșesc? Micuțu' se uită la mine întrebător. Hai, Americanule, spune-ne, nu ne mai fierbe atât! Uite, și fetele vor să știe cu cine o s-o faci uitată pe Ema. Nu, fetelor? Dana și Denisa se distrează auzind cuvintele lui deșucheate. Se vede însă că sunt interesate de ce urmează să-i răspund prietenului meu.

– Ah, Micuțule, dacă aș ști, ai fi primul căruia i-aș spune, oftez eu. Pentru mine nu va conta foarte mult, crede-mă. Albă, neagră, galbenă, cu picioare lungi sau mignonă, cu fundul mare ori mic... Pot doar să-ți zic un lucru: nu voi refuza niciun umăr care mi se va oferi și pe care pot să-mi așez capul ca să uit de Ema.

– Am auzit că americancele astea n-au niciun fel de reținere. Și-o trag oriunde, oricând, spune Micuțu', cuprins brusc de exaltare. Mamă, ce mi-ar fi plăcut să ajung și eu acolo!

– Și-o trag oriunde? intervine ironică Denisa. Cred că te-ai uitat prea mult la *Sex and the City*, râde ea. Mai încet cu afirmațiile astea, Micuțule, că râd și curcile de tine. Nu, Dana?

Dana tace. Obrajii ei frumoși și delicați parcă ard, roșii ca două mere de grădină. Nu lua parte niciodată la discuțiile noastre fără perdea, care cel mai probabil o oripilau. Dar nu ne reproșa nimic. Și acum preferă doar să stea, să ne asculte și să roșească din cauza gândurilor și cuvintelor vulgare pe care le folosim.